א)איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר אי דידע מזיד הוא אי דלא ידע אנוס הוא א"ל ב)אבאומר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לאו כמאן ג)כמונבז דאמר שגגת קרבן שמה שגגה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דמונבז אלא בבכל התורה כולה דלאו חידוש הוא אבל הכא דחידוש הוא דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן דילפינן מע"ז והכא מייתי אפילו רבנן מודו בעא מיניה רבינא מרבא נשבע על ככר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלא מצטער ואכלה בשגגת שבועה מאי א"ל תנינא ד)גשב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מידיעתו אין מביא קרבן על שגגתו ה)אמר שמואל דגמר בלבו צריך שיוציא בשפתיו שנאמר ה1לבטא בשפתים מיתיבי בשפתים ולא בלב גמר בלבו מנין ת"ל ולכל אשר יבטא האדם בשבועה הא גופה קשיא אמרת בשפתים ולא בלב והדר אמרת גמר בלבו מנין אמר רב ששת הא לא קשיא הכי קאמר בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו ולא הוציא גמר בלבו סתם מנין ת"ל לכל אשר יבטא אלא לשמואל קשיא אמר רב ששת תריץ ואימא הכי בשפתים ו)ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורין גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין ת"ל לכל אשר יבטא האדם מיתיבי 2מוצא שפתיך תשמור ועשית אין לי אלא שהוציא בשפתיו זגמר בלבו מנין ת"ל 3כל נדיב לב שאני התם דכתיב כל נדיב לב וניגמר מינה משום דהוו תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד ח)וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר הוו חולין וקדשים ט)וחולין מקדשים לא גמרינן:

מתני'

איזו היא שגגת [שבועת] ביטוי לשעבר. כיון דבעינן אדם בשבועה היכי משכחת לה שוגג: **אי דידע.** בשעת שבועה שהוא נשבע לשקר: **מזיד הוא.** וקרא כתב ט) ונעלם. בשלמא להבא משכחת לה שבשעת שבועה דעתו מיושבת עליו ולאחר זמן נתעלמה ממנו שבועה: **כמונבז.** במסכת שבת בפרק כלל גדול: ה"ג **דבכל התורה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן.** בלא כרת: **לישרי ליה מר.** וכיון דאי אתא לקמן שרינן ליה לכתחלה כי אכיל ליה בהעלם שבועה לא עבר על שבועתו: **מצטער.** י) כרעב ואי נמי לא נעלמה ממנו היה אוכלה ואכלה כשוגג בהעלם שבועה: **לא שב מידיעתו** כו'. והאי נמי לא שב מידיעתו הוא: **צריך שיוציא.** ואם לא הוציאה בשפתיו אינה שבועה: **ולא שגמר בלבו להוציא.** שלא נתכוין שתהא שבועה עד שיוציאנה בשפתיו: **גמר בלבו סתם.** שתהא שבועה כנגמר לבו מנין כו': **מוצא שפתיך.** גבי נודר להביא קרבן כתיב: **תרומה וקדשים.** תרומת מלאכת המשכן כתיב בה כל נדיב לב הביאו וגו' וגבי קדשים כתיב בחזקיהו בספר דברי הימים (ב כט) וכל נדיב לב עולות:

ואי דלא ידע אנוס הוא. תימה אדקשיא ליה אברייתא תקשה ליה אמתני' דפ' שבועת העדות (לקמן דף ל.) דתנן על (א) שגגתו עם זדון העדות וי"ל דשמא פשיטא ליה להש"ס בשבועת העדות דשגגת קרבן שמה שגגה דאפי' מזיד חייב בו אבל שבועת ביטוי ס"ד דלא שמה שגגה דכיון דלא מיחייב אמזיד בעינן שגגה מעלייתא והא דפשיטא ליה לקמן בשבועת העדות דאונס פטור נראה דפשיטא ליה משבועת ביטוי דאע"ג דכתיב ביה ונעלם פטר ביה אונס כ"ש שבועת העדות דלא כתב ביה ונעלם דפטור:

אפילו תימא רבנן כו'. גר"פ כלל גדול (שבת דף סט: ושם) גבי הא דאמר אביי הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בלאו שבה ופריך מהא דתניא איזהו שגגת שבועת ביטוי לשעבר דאמר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לאו והיה שם בספרים מני אילימא מונבז (ב) השתא בכל התור' כולה דלאו חידוש הוא אמר מונבז דשגגת קרבן שמה שגגה הכא דחידוש הוא לכ"ש אלא לאו רבנן וע"כ לא פליגי רבנן עליה דמונבז אלא בכל התורה כולה דלאו חידוש הוא אבל הכא דחידוש הוא לא תיובתא דאביי תיובתא ורש"י אינו גורס גירסא זו כי קשה לו והא לא אתיא ברייתא לאשמועינן דשגגת קרבן שמה שגגה אלא לאשמועינן היכי אשכחן שגגת שבועת ביטוי לשעבר ובשמעתא דהיק נמי לאשכוחי דקאמר היכי דמי כו' וגרס הקונט' הא מני מונבז היא ופירש אבל לרבנן לית להו שבועת ביטוי לשעבר והקשה הר"ב רבי אליעזר ממגנצ"א לפירושו דמאן האי תנא דפליג עליה דמונבז התם רבי עקיבא ואיהו אית ליה שבועת ביטוי לשעבר כדאמרי' לעיל והשיב לו רשב"ם דה"פ הא מני מונבז היא אבל לרבנן משכחת לה בענין אחר כגון דאמר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם יש בה לאו או לא וסבור שיש בה עשה וקשיא לר"ת דהכא בשמעתין מסקינן דאפי' לרבנן שגגת קרבן שמה שגגה ויש לומר דלית ליה דאביי ולאביי משכחת להו לרבנן כדפרישית ולפי זה מתיישב נמי גירסא ראשונה דהשתא משמע דברייתא אתיא לאשמועינן דשגגת קרבן שמה שגגה מדלא נקט איני יודע אם יש בה לאו אם לא: **מצטער** ואכלה בשוגג מהו. פי' בקונטרס שאפי' היה זכור היה אוכלה וקשה דאם כן למה נקט מצטער ונראה לפרש דמצטער על מה שאינו אוכל שהיה לבו שישכח כדי שיאכל אבל במזיד לא היה אוכל ופשיטא דלאו היינו שב מידיעתו כיון שברצונו היה שוכח כדי שיאכל: **צריך** שיוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים. נראה דמפשטא דקרא קדריש ולא משום דאייתר להכי מדפריך בסמוך וניגמר מיניה וקאמר נמי משום דהוה תרומה וקדשים ב' כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין והשתא א"כ למה ליה קרא בשבועת ביטוי לבטא בשפתים אלא אינו מיותר לכך: **אלא** לשמואל קשיא. ואם תאמר ודשמואל נמי יפרש הכי ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו וי"ל שהאמורא יש לו לפרש דבריו יותר: **גמר** בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין. השתא משמע דמקרא קדריש הא דלא מיתסר אלא בפת חטין דאזלינן בתר דברים שבלב כשאין הפה מכחיש והא דקאמר שמואל צריך להוציא בשפתיו היינו שצריך להזכיר פת אבל חטין אין צריך להזכיר ותימה דבפרק ארבעה נדרים (נדרים דף כח:) תנן נודרין להרגים ולחרמים ולמוכסין שהן של תרומה כו' ושל בית המלך כו' ומפרש בגמ' דאמר יאסרו כל פירות שבעולם עלי אם אינן של בית המלך ומסיק שאומר בלבו היום ומוציא בשפתיו סתם ואע"ג דסבירא לן דברים שבלב אינן דברים לגבי אונסין אפשר משמע דלא שרי אלא במקום אונס ואע"פ שאומר בלבו היום והכא נמי ליתסר אע"פ שאומר בלבו מטין וי"ל דהתם איירי בעם הארץ דלא התירו לו אלא גבי אונסין כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדרים אבל לת"ח שרי אפי' שלא במקום אונס וכן מוכח דטעמא הוי משום דלא מהימנינן ליה כמה דקאמר שהיה בלבו היום דקאמר לגבי אונסין אפשר משמע אפשר שהיה כדבריו שהיה בלבו היום והכי נמי אשכחן בפ' ב' דנדרים (דף כ.) דמפליג בין ת"ח לע"ה גבי נדר בחרם ואמר לא נדרתי אלא בחרמו של ים ואי הוה אמרינן דגבי אונסא אפי' מדירו על דעתו שרי הוה אתי שפיר דבלא אונס אסור אפי' אומר בלבו כדמשמע בסוף פירקין (דף כט.) גבי משה שהשביע את ישראל על דעת המקום ועל דעתו ועוד נראה דהכא דסתם פת הוי דמטין להכי שרי אפי' שלא במקום אונס ואם תאמר בההיא דריש מס' נזיר (דף ג:) דתנן האומר אהא הרי זה נזיר ופריך בגמ' דלמא אהא בתענית קאמר ומוקי שמואל כגון שהיה נזיר עובר לפניו ופריך דלמא לפטרו מקרבנותיו קאמר ומשני דאמר בלבו והשתא כיון דגמר בלבו להיות נזיר למה לי נזיר עובר לפניו הא הכא לא בעינן פת חטין עובר לפניו וי"ל דהתם במאי דקאמר הא לא משמע כלל לשון נזירות אם אין הנזיר עובר לפניו והוי כאילו גמר בלבו להיות נזיר ולא הוציא כלום בשפתיו אבל הכא סתם פת הוי דמטין: **שאני** התם דכתיב וכל נדיב לב. משמע דהכא מודה שמואל דאין צריך להוציא בשפתיו והא דאמר בפ"ק דחגיגה (דף י. ושם) היתר נדרים פורחים באויר דקאמר ר' יצחק בגמ' יש להם על מה שיסמכו דכתיב וכל נדיב לב ודחי דלמא לאפוקי מדשמואל לאו משום דלית ליה דשמואל אלא כלומר דלא ס"ל הכא כדשמואל:

משום דהוו תרומה וקדשים כו'. גבי קדשים כתיב שהביאו בעזרה (דה"ב כט) כל נדיב לב עולות ° וגבי תרומה כתיב (במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם שניטלה במחשבה ואע"ג דתרומה חול אבל קדשים כדאמר בריש האיש מקדש (קדושין דף מא:) ולא ילפינן מקדשים מ"מ קדשים נילפו מיניה הלכך הוו שני כתובים הבאים כאחד וקונט' פי' דתרומה היינו תרומת המשכן דכתיב וכל נדיב לב הביאו:

לקיים

עין משפט נר מצוה

סז א מיי' פ"ב מהל' שבועות הלכה ז:
סח ב מיי' פ"ג מהל' שגגות הלכה ב:
סט ג מיי' פ"ג מהל' שבועות הלכה יא:
ע ד ה מיי' פ"ב מהל' שבועות הל' י ופ"ב מהל' נדרים הלכה ב סמג לאוין רמא טוש"ע יו"ד סי' רי סעיף א ופי' רלט ס"א:
עא ו מיי' פי"ד מהל' מעשה קרבנות הל' יב:

◆

רבינו חננאל

איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר. אי דידע מזיד הוא אי לא ידע ונשבע אנוס הוא כרב כהנא ורב אסי א"ל באומר יודע אני ששבועה זו אסורה. אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לאו. ולא תימא כמונבז דמחייב קרבן בשוגג על מאן דידע בשעת מעשה האיסור שעשה ולא ידע שהעושה הוא מביא קרבן אלא אפי' לרבנן דאמרי שגגת קרבן לא שמה שגגה. וכי האי מזיד הוא ולאו בר קרבן הוא הכא מודו רבנן דכיון דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו גרידתא דמייתי קרבן דילפינן מע"ז שנאמר ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה לחטאת וכתיב התם תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' אשכחן דהוקשה התורה כולה לע"ז. מה ע"ז דבר שחייבין עליה זדונו כרת ועל שגגתה חטאת. הכא בשבועה כיון דחדוש הוא דחייבין בה על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן לאו גרידתא אפילו רבנן מודו. והא דמונבז ורבנן מפורשת בשבת פרק כלל גדול: בעא מיניה רבינא מרבא נשבע על ככר שלא יאכלנה ומצטער עליה. כלומר הרעב מצערו ואין שם זולתה ואכלה בשוגג מהו. א"ל תניתה או הודע אליו חטאתו השב מידיעתו. כלומר מי שיעשה בשגגה כיון שאתה מודיעו שאסור הוא פורש והוא שמביא קרבן על שגגתו. והאי נמי שב מידיעתו הוא וחייב קרבן. וי"א כיון שמצטער עליה אע"ג שאתה מודיעו לא פריש. אפי' אם אכלו בשוגג כמו מזיד חשיב: אבל הנשבע על ככר ומסתכן אם לא יאכלנה שרינן ליה למיכליה: אמר שמואל גמר בלבו צריך להוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים. ומותבינן עליה מהא דתניא בשפתים ולא בלב כו'. ופריק רב ששת תרתה. ופריק (א) רבא בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורים שפטור בפת חטין שהרי לא הוציא בשפתיו פת חטין ובפת שעורים שהרי לא גמר בלבו. אלא גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין ת"ל לכל אשר יבטא האדם בשבועה. ואדחי הא תיובתא משמואל: מיתיבי מוצא שפתיך תשמור. אין לי אלא המוציא בשפתיו. גמר בלבו מנין ת"ל כל נדיב לב. ופרקינן לשמואל שאני התם דפרש בה קרא כל נדיב לב. ומשום דהוו שני כתובים הבאים כאחד. קדשים הא דאמרן. ותרומה דכתיב בה ונחשב לכם תרומתכם מלמד שהתרומה ניטלת באומד ובמחשבה. לא גמרינן מינייהו. ומ"ד מלמדין הוו להו דשמואל חולין ותרומה וקדשים קדש וחולין מקדשים לא ילפי דקדשים חמירי לפיכך אתגרו אפילו גמר בלבו. וגרסינן בפסחים פרק תמיד נשחט (דף סג.) ר' מאיר סבר לב בעינן פיו ולבו שוין. ורבנן סברי בעינן פיו ולבו שוין. איתיביה אביי המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר כו' עד שאיני נכנס לבית זה ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה לא אמר כלום עד שיהו פיו ולבו שוין. וכיון דמתרבנן מהא שמע מינה דהלכתא היא:

א) נ"י רבינו אמר רבה תרין כו' וכ"ה בגר"ן ובכ"י רי"ן מינה.

מסורת הש"ס

א) שבת סט. [ע"ש היטב], ב) [לקמן לא:], ג) [שבת סט., ד) [שבת סט., ה) יומא פ. הוריות ב. ח. חולין ה:], ו) חגיגה י., ז) [קדושין כו. וש"נ], ח) [פסחים מה. נזיר ט:], ט) [ויקרא ה], י) [כדכר כל"ל. רש"ל], י) [ג"ל לשמואל],

◆

תורה אור השלם

1. או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לכל אשר יבטא האדם בשבעה ונעלם ממנו והוא ידע ואשם לאחת מאלה: ויקרא ה ד
2. מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת ליי אלהיך נדבה אשר דברת בפיך: דברים כג כד
3. ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליי: שמות לה כב ויען יחזקיהו ויאמר עתה מלאתם ידכם ליי גשו והביאו זבחים ותודות לבית יי ויביאו הקהל זבחים ותודות וכל נדיב לב עלות: דברי הימים ב כט לא

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ואי כו' על שגגתו עם: (ב) ד"ה אפי' כו' מונבז פשיטא השתא:

◆

גליון הש"ס

תוס' ד"ה משום וכו' וגבי תרומה כתיב ונחשב. עיין גיטין דף לא ע"א תוס' ד"ה כמחשבה:

◆

מוסף רש"י

איזוהי שגגת שבועת בטוי לשעבר. בשלמא להבא, כגון שלא אוכל, משכחת לה כגון שנתעלמה השבועה ואכל, אלא לשעבר כגון שאכלתי והוא לא אכל אין כאן שוגג, דאי כסבור שאכל כשעה שנשבע אינו חייב קרבן, דתניא האדם בשבועה פרט לאנוס, כלומר האדם בשבועה שיהא אדם בשעת שבועה, שתהא דעתו עליו בשעת שבועה, ופרשינן לה לאפוקי כי האי גוונא, והשתא לא משכחת שגגה (שבת סט.). יודע אני ששבועה זו אסורה. ומהדרי על כך, אבל איני יודע כו'. דלאו בנתעלמה ממנו השבועה אלא כגון לך אונס בשעת שבועה כה (שם). שב מידיעתו. הפורש ונכנל מחטאו ואין עובר אם היה יודע שהוא אסור, וכמו"כ גרס הויכל. שאם היה יודע שהוא אסור היה יושב ומתנגל מעבירה זו (חולין ה:). גמר בלבו. שבועה או נדר או הקדש (חגיגה י.). אין מלמדין. מהדר מהם לאתויי ולא ילפא מהדריה שמע מינה דנקא הני קאמר (פסחים מה.). מדלא כתיב אחד ונגמור כולהו מיניה (קדושין כד.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones